

Wäinö Sola. Tallinlastegi pallaplets
 saanud Soome parem tenorilaulja tuleb tu-
 lewal nädalal Tallinna, kus ta „Estonias“
 etteantavas ooperis „Pajazzo“ peaosja
 etendajana ette astub. „Pajazzo“ tawat-
 seb „Estonia“ wiiel teineteisele järgnewal
 õhtul ette tunda.

Päevaleht, 23. I 1913

Teater.

Rapellmeister hr. R. Kulli talusõhtu,
 mis homme „Estonias“ toime pandakse, täatab
 meile õige mitmesugust head pastuda. Ette-
 kantakse sel korral nimelt R. Leoncavallo 2-maa-
 tusline ooper „Pajazzo“ („I Pagliacci“)
 ja hr. von Suppé ühejarguline operett „Ius
 Galatea“.

Ruggiero Leoncavallo on praeguse aja ni-
 melam Italia ooperiteosaja (sündis 1858. aastal
 Reapolla, kus ta ka oma muusikalise hariduse
 sai). Oma muusikaritaal eluviisiga hakkas ta
 juba warakult näitelawalistele muusikatoodete
 komponerimisega ära kasutama. Kuid kõigist
 oma rohketest kallistest hoolimata ei jäänud ta
 oma loometööde tundu ilma ette tungida, kuni
 wäimale tema ooper „Pajazzo“ ilmus, mis
 1892. a. Milano esimesel korra ette tants ja
 üle 50 kuulsa saanud Pietro Mascagni ühe-
 jargulise ooperile „Cavalleria rusticana“ le-
 sedamalt wõistluseks tõmbetutiks tõusis, ruttu
 kõigile maailma ooperinäitelawadele laialt la-
 gunes ja Leoncavallo nimele korraga jäädama
 lauluse wõitis. Ka hiljemates tõeses ei ilmu-
 tanud komponisti loomewõime end enam mitte
 nii heade tagajärgedega kui just „Pajazzo“,
 mis rohket aine omapäralsust, tauni muusikalise
 stiili ühtsust ja wõimat muusikalist sügawust
 ilmutab. Selle ilmatuusa tõe eestawaste-
 wõimise läbi on meilegi nüüd wõimalikult sa-
 nud temaga tutvuneda. Ooperi tekstiisiks
 aluseks on R. Leoncavallo siin ühe laada-näite-
 jeltalonna südame-wahelorrud waliuud.

Franz von Suppé (1820—1895) on Sak-
 sa komponist, kes laulusid, kwartettide, sinfo-
 niaid ja ooperid on loonud, kuid sellele esime-
 ses reas just tema sülitamud, wiisirikud opere-
 tid laialise populärsuse on toonud. Kõige ni-
 melamad nende seas on: „Fatinika“ (1876),
 mis oma ajal muu seas ka „Wanemuises“
 õige kihi ette on kantud, „Boccaccio“ (1879)
 ja peale komponisti surma näitelawale toimetat-
 tud „Wobell“ (1895), mis „Estonia“ laudu
 meilegi tulla. Kuid esimene operett, mis v.
 Suppéle kuulsuse rojas, on ta 1865. a. loonud
 naljakas mütololoogiline ühejarguline toode „Ius
 Galatea“, mis Offenbachil wõrdlemisi õige laialiselt
 wälja töötatud. Seba wiisirikast tööd peetakse
 ühejarguliste operettide seas üheks kõige pare-
 maks.

Silmapiiswaid wõartusi toob etteandesse
 Soome kõige parem ooperilaulja hr. Wäinö
 Sola, kes „Pajazzo“ Rantio oja etendab. Ni-
 metatud oja tüüb selle, meilegi juures rohkest
 tugupidamisesse tõusnud tenorilaulja ühels hilt-
 gawamaks pidada—ja juba sellepärast oleks iga-
 ühele soowitaw täh. ooperi etteannet kuulama
 minna. W.

„Päevaleht“ № 25,
 kesk-nädalal, 30. jaan-
 nuaril 1913

Teater.

Ellane ooperi-ettekanne „Estonias“ lan-
 geb kahtlemata õige haruldaste meie juures
 toimepandawate etenduseõhtute liiki, esmalt
 juba sellepärast, et ooperite etteandeid meil
 selleks tarbekohaselt ettewalmistatud jõudude
 puudusel pea-aegu hoopis wõimata on tuul-
 da saada, teiseks aga isearanis selle poolest,
 et meile siin eila R. Leoncavallo ooperi
 „Pajazzo“ peaosaliste keskel muusi-
 kaliselt kui ka näitelawaliselt kõige wiimaste
 peensusteni wälja-arenenud jõud esines —
 Soome ooperilaulja hr. Wäinö Sola (Ra-
 nio osas), selle wõimisekäius nähtawaste ka-
 taososaliste mängu peale aina õhtuawalt
 mõjus. Hr. Sola tenori wõitew külge ei
 peitu esimeses joones mitte just hääle suu-
 ruses, waid suurtejuugususes: peenelt wälja-
 kujunenud, maitsekaltid helidepärlid läti-
 wad end soojana tunduwats, kuulajale süda-
 messe hoowawats wools, sest et nad õtseteed
 hingest tulewad, mis piit-pilgult läbielata-
 waid hingeli-gutusi täpisealt nünanseritud
 mängu laudu ilmutab. — Teised ooperi
 kaastegeelased täitsid oma ülesannet wõ-
 mise kohaselt õige hea hoolega. Isearanis hr.
 Hansen prologi häälemõjusa etteandjana,
 hr. Pinna Tonio intrigeriwos osas ja hr.
 Blaubrit Peppena; kuid Nedda osasse oleks
 tarwis olnud wähemalt mängulise kaasaela-
 mise illufioni, nooruseluld, iseloomu-õrnuft
 istutada, mida neiu Franzke mitte ei suut-
 nud ilmutada, ja hr. Awesoni kuiwa ise-
 loomuga Silvio ei olnud kaugelki see loo-
 jal eesheljunud priske talupoja kuju, kellel
 soontes rohkest noort elumahl ja tunde-
 tulb.

Fr. v. Suppé operett „Ius Galatea“
 jäi estonlaste etteandel kahwatuks. Et see
 muusikaliselt õige tauni wäärtusega toode
 mõjule juudaks tungida, läheb osalistel õi-
 ge pealt nimelt märtsa tõsisemat muusikalist
 ettewalmistust tarwis kui see „Estonia“ ope-
 retijõududele omane on.

Orfester seisis hr. Kulli juhatusel üleäl-
 diselt kõigiti oma ülesande kõrgusel.

Hr. Kullile kui benefiziandile annetati
 ka's suurt loorberipärga, hr. Solale lille-

õmp, niisama ka yr. Ohakale, kes Galatea
 osas esines. W.

„Päevaleht“ № 27, reedel,
 1. veebruaril 1913